

ความเลื่อมโทรมทางศีลธรรมของการใช้ความหิวโหยเป็นอาวุธ

การใช้ความหิวโหยเป็นอาวุธโดยเจตนา—เพื่อควบคุม บังคับ หรือทำลายเจตจำนงของประชากรพลเรือน—เป็นหนึ่งในการละเมิดจริยธรรมของมนุษย์และกฎหมายระหว่างประเทศที่ร้ายแรงที่สุด ในภาษา อาชญากรรมนี้ถูกพัฒนาให้กลายเป็นระบบ สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพียงความล้มเหลวด้านมนุษยธรรม แต่เป็นโปรแกรมที่คำนวณมาเพื่อการครอบงำ ซ่อนอยู่ภายใต้หน้าฉากของการช่วยเหลือ ในใจกลางของกลยุทธ์นี้คือยัสเซอร์ อู ชาบาบ อดีตอาชญากรที่ผันตัวมาเป็นผู้ร่วมมือ และการบังคับใช้ระบอบการแจกจ่ายที่เป็นทหาร ซึ่งคร่าชีวิตมากกว่าที่จะหล่อเลี้ยง ผ่านการกล่าวหาที่เป็นเท็จ สงครามตัวแทน และการควบคุมการเข้าถึงอาหารที่อันตรายถึงชีวิต อิสราเอลได้เปลี่ยนการช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมให้กลายเป็นโรงละครแห่งความทุกข์ทรมานและการยอมจำนน ชาวปาเลสไตน์ถูกหลอกล่อให้ไปยังขบวนรถช่วยเหลือเพียงเพื่อถูกยิง—กลยุทธ์ที่แม้แต่ในการปฏิบัติต่อสัตว์ป่าก็ยังถือว่าไร้มนุษยธรรม

ยัสเซอร์ อู ชาบาบ: จากโลกใต้ดินสู่ผู้บังคับใช้ตัวแทน

เรื่องราวของยัสเซอร์ อู ชาบาบไม่ใช่เรื่องของการไล่ล่า แต่เป็นเรื่องของการฉวยโอกาสที่ถูกจัดการโดยการยึดครอง เขาเคยเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงในโลกอาชญากรของภาษา ถูกจำคุกในข้อหาค้ายาเสพติดและลักลอบค้าอาวุธ จนกระทั่งหลบหนีในเดือนตุลาคม 2023 ในความโกลาหลที่ตามมา เขากลับมาในฐานะผู้นำที่แต่งตั้งตัวเองของกองกำลังที่เรียกว่า “กองกำลังประชาชน” หรือที่รู้จักในชื่อ “หน่วยต่อต้านการก่อการร้าย” อิสราเอล ซึ่งกระตือรือร้นที่จะแบ่งแยกความสามัคคีของปาเลสไตน์และทำให้ฮามาสอ่อนแอลงผ่านการปกครองทางอ้อม มีรายงานว่าได้ติดอาวุธและให้อำนาจแก่กลุ่มของอู ชาบาบเพื่อปฏิบัติการในพื้นที่ที่ควบคุมโดย IDF

ความสัมพันธ์นี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ อำนาจอาณานิคมมักพึ่งพาคนในท้องถิ่นที่ประนีประนอมทางศีลธรรมเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้บังคับใช้การควบคุมจากต่างชาติ แต่ในภาษา กลยุทธ์นี้ได้รับการตอบรับด้วยความรังเกียจกันที่ การร่วมมือของอู ชาบาบถูกมองว่าเป็นการทรยศที่ลึกซึ้งจนเผ่าของเขาและครอบครัวปฏิเสธเขา ในสังคมที่ความสัมพันธ์ทางเครือญาติและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ การปฏิเสธในที่สาธารณะนี้ทำให้เขากลายเป็นคนนอกคอก เขาไม่เพียงถูกขับไล่—เขาได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของทุกสิ่งที่การยึดครองพยายามทำให้เสียหาย: ความภักดี ตัวตน การต่อต้าน เรื่องราวของเขาสะท้อนให้เห็นว่าผู้ยึดครองเปลี่ยนความทะเยอทะยานส่วนบุคคลให้กลายเป็นความหายนะของชุมชนได้อย่างไร

การกล่าวหาที่เป็นเท็จและการล่มสลายของการช่วยเหลือ

หัวใจของการให้เหตุผลสำหรับการควบคุมกาชาออย่างเข้มงวดของอิสราเอลคือข้อกล่าวหาว่าฮามาสกำลังปล้นสะดมเสบียงมนุษยธรรม ข้อกล่าวหาเหล่านี้ ซึ่งปรากฏขึ้นในช่วงปลายปี 2024 ถูกใช้เพื่อทำให้ UNRWA เสื่อมเสียและตัดสายการส่งมอบที่สำคัญ อย่างไรก็ตาม รายงานที่น่าเชื่อถือเปิดเผยในภายหลังว่ากรณีการขโมยความช่วยเหลือที่ร้ายแรงที่สุด—การปล้นรถบรรทุกของสหประชาชาติ 109 คัน—ไม่ได้กระทำโดยฮามาส แต่เป็นกองกำลังของอู ชาบาบ ถึงกระนั้น นิยายนี้ก็ยังคงอยู่ ถูกใช้เป็นอาวุธเพื่อรื้อโครงสร้างพื้นฐานการช่วยเหลือที่มีอยู่

และแทนที่ด้วยมูลนิธิมนุษยธรรมภาษา (GHF) ซึ่งเป็นกลไกที่ถูกทหารควบคุมและก่อตั้งขึ้นในเดือนพฤษภาคม 2025 โดยได้รับการสนับสนุนจากอิสราเอลและสหรัฐฯ

การชันสูตรศพของยาห์ยา ซินวาร์: ขัดแย้งกับนิยายของอิสราเอลเพิ่มเติม

สิ่งที่ขัดแย้งกับข้อกล่าวหาของอิสราเอลมากขึ้นคือสภาพของยาห์ยา ซินวาร์ ผู้นำคนสำคัญของฮามาส ในช่วงเวลาที่เขาเสียชีวิต นักชันสูตรของอิสราเอลระบุว่าซินวาร์ไม่ได้กินอาหารเป็นเวลาสามวันก่อนเสียชีวิต—รายละเอียดที่ก่อให้เกิดคำถามร้ายแรง หากฮามาสกำลังขโมยความช่วยเหลืออย่างเป็นระบบตามที่อิสราเอลอ้าง เป็นไปไม่ได้ที่ผู้นำของพวกเขาจะถูกทิ้งให้อดอยาก หลักฐานนี้ชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลวที่กว้างขวางในการแจกจ่ายความช่วยเหลือ ซึ่งบ่งชี้ว่าเสบียงกำลังถูกดักจับโดยกลุ่มอื่น ๆ เช่นกองทหารของอูฐ ซาบาบ แทนที่จะถูกกักตุนโดยฮามาส ความอดอยากของบุคคลสำคัญอย่างซินวาร์เน้นย้ำถึงความเป็นจริงอันโหดร้าย: ความช่วยเหลือไม่ได้ไปถึงผู้ที่มันควรจะช่วย ไม่ว่าผู้ใดจะควบคุมมัน

มูลนิธิมนุษยธรรมภาษา: เกมแห่งความหิวโหยกลายเป็นความจริง

GHF สัญญาว่าจะมีการประสานงานและความปลอดภัย แต่สิ่งที่มันนำมาคือการสังหารหมู่ จุดแจกจ่ายกลายเป็นเขตรณะ แก๊สน้ำตา กระสุนยาง กระสุนจริง และความโกลาหลทำให้การค้นหาอาหารกลายเป็นเกมรูเล็ตต์รัสเซียประจำวัน ชาวปาเลสไตน์เกือบ 800 คนถูกฆ่าและอีกหลายพันคนได้รับบาดเจ็บขณะพยายามเข้าถึงความช่วยเหลือระบบนี้ ซึ่งสร้างขึ้นบนสมมติฐานที่ผิดพลาดและดำรงอยู่ด้วยความรุนแรง ไม่เพียงแต่ล้มเหลวในการจัดการกับความหิวโหย—มันยังทำให้ความหิวโหยกลายเป็นสถาบัน มันสะท้อนถึงตรรกะของการควบคุมมากกว่าการบรรเทา: หากต้องการกิน คุณต้องเชื่อฟัง; หากต้องการรอด คุณต้องยอมจำนน

ตามกฎหมายระหว่างประเทศ นี่คือการละเมิดสิทธิมนุษยชน **ข้อ 54 ของพิธีสารเพิ่มเติม I ของอนุสัญญาเจนีวา** ห้ามอย่างชัดเจนการใช้ความอดอยากของพลเรือนเป็นวิธีการทำสงคราม รวมถึงการโจมตีหรือทำลาย “สิ่งของที่เป็นต่อการอยู่รอดของประชากรพลเรือน” **ธรรมนูญกรุงโรมของศาลอาญาระหว่างประเทศ** ยังกำหนดให้การใช้ความอดอยากเป็นอาวุธเป็นความผิดทางอาญาด้วย การรื้อถอนหน่วยงานที่น่าเชื่อถือ ปฏิเสธความช่วยเหลือ และการฆ่าพลเรือนในสถานที่แจกจ่าย อิสราเอลได้สร้างระบอบที่ไม่ใช่มนุษยธรรมเลย—มันคืออาวุธ

การล่ามมนุษย์ด้วยเหยื่อล่อ: จุดต่ำสุดของมนุษยชาติ

บางทีแง่มุมที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดของระบบนี้คือวิธีที่มันพลิกกลับลำดับชั้นจริยธรรมพื้นฐาน ในอิสราเอล เช่นเดียวกับในหลายประเทศ การล่าสัตว์ป่าด้วยเหยื่อล่อเป็นสิ่งผิดกฎหมาย การปฏิบัตินี้ถือว่าไร้จริยธรรม—เป็นการละเมิดหลักการของการล่าที่ยุติธรรมที่ปกป้องแม้แต่สิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์จากความทุกข์ทรมานที่ไม่จำเป็น แต่ในภาษา พลเรือนที่หิวโหยถูกล่อลวงให้ไปยังอาหารภายใต้หน้ากากของความช่วยเหลือ เพียงเพื่อถูกยิงโดยทหาร สิ่งที่ถูกห้ามสำหรับกลางวันถูกกฎหมายต่อเด็ก

การพลิกกลับจริยธรรมนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันคือจุดสิ้นสุดเชิงตรรกะของการลดทอนความเป็นมนุษย์ เมื่อประชาชนไม่ถูกมองว่าเป็นมนุษย์เต็มตัว ความทุกข์ทรมานของพวกเขาจะกลายเป็นเพียงเสียงรบกวนพื้นหลัง การตายของพวกเขาเป็นเพียงเรื่องธุรการ ช่องว่างทางศีลธรรมเปิดกว้างที่สุดไม่ใช่ในหมอกของสงคราม แต่ในความชัดเจนของนโยบายที่ปฏิบัติต่อการอยู่รอดเป็นเสมือนสิทธิพิเศษที่ถูกจำกัดโดยผู้ยึดครอง ผู้หิวโหยในภาษาไม่ใช่

ความเสียหายข้างเคียง พวกเขาเป็นเป้าหมาย—ถูกลอกล่อ ถูกยิง และถูกทิ้งโดยระบบที่ทำให้คุณค่าทางกฎหมาย แก้วชีวิตของสัตว์มากกว่าคนที่มันทำให้อดอยาก

สรุป: อาชญากรรมที่เกินหย่อนคำ

การใช้ความหิวโหยเป็นอาวุธในกาซา ซึ่งได้รับการอำนวยความสะดวกโดยผู้ร่วมมือเช่นยัสเซอร์ อบู ซาบาบ และถูกทำให้เป็นสถาบันผ่านระบบช่วยเหลือที่เป็นทหารของอิสราเอล ไม่ใช่เพียงกลยุทธ์สงคราม—มันคือการลบหลู่เกียรติยศของมนุษย์ มันสะท้อนถึงความคิดที่อาหารกลายเป็นเครื่องมือของการครอบงำ การร่วมมือได้รับรางวัลและพลเรือนถูกสังหารเพราะความผิดที่ต้องกิน การแทนที่หน่วยงานมนุษยธรรมด้วยผู้รักษาประตูที่ติดอาวุธได้เปลี่ยน走廊การช่วยเหลือของกาซาให้กลายเป็น走廊แห่งความตาย

นี่ไม่ใช่เพียงความล้มเหลวของนโยบาย มันคืออาชญากรรมต่อมนุษยชาติ และคำฟ้องที่ร้ายแรงที่สุดอยู่ในการเปรียบเทียบที่ไม่ควรต้องทำ: สัตว์ได้รับการพิจารณาด้านจริยธรรมมากกว่าประชากรที่หิวโหยในกาซา การพลิกกลับที่น่าสยดสยองนี้เรียกร้องความโกรธเคืองจากทั่วโลก—ไม่ใช่ในฐานะประเด็นทางการเมือง แต่เป็นประเด็นของมนุษยธรรม **โลกที่ยอมให้สิ่งนี้เกิดขึ้นคือโลกที่อยู่ในภาวะตกอย่างอิสระ—ไม่เพียงแต่ด้านศีลธรรม แต่ยังรวมถึงด้านอารยธรรมด้วย**